

Mariken Jongman
&
Esther Leeuwrik

Opa's en oma's stelen niet

Wie is wie?

Dit is **Koen**, tien jaar. Hij leest graag boeken uit de serie over rechercheur Billy Barendsen.

Hopelijk lukt het hem zo meteen om zélf een moeilijke zaak op te lossen!

De **opa** van Koen is de leukste opa van de wereld. Misschien ook de stoerste, want hij was vroeger brandweerman. Zijn hobby's zijn: leuke dingen doen met Koen en rummikuppen met zijn vrienden bij de buurtvereniging.

Louise is medisch wetenschapper.

Met pensioen weliswaar, maar dat is voor haar geen reden om te stoppen met werken. Ziektes stoppen immers ook niet met ziek maken!

Willem houdt van grapjes, want lachen is het leukste wat er is, vindt hij. Jammer genoeg is er niet altijd meer veel te lachen voor hem.

Maarten is de zoon van Willem. Hij is oppasser in de dierentuin. Dat vindt hij de mooiste baan die er is.

Donna is kinderboekenschrijfster. Ze heeft wel honderd boeken geschreven, maar ... dat was vroeger. De laatste tijd heeft ze geen goede ideeën meer.

Frederik was vroeger buschauffeur, hij reed met een touringcar door heel Europa. Nu rijdt hij nog steeds af en toe, bijvoorbeeld van het buurthuis naar de dierentuin.

Met een club oudjes op stap

Koen ploft naast opa in het minibusje. 'Opa, ik dacht dat je bedoelde dat we sámen naar de **dierentuín** zouden gaan.'

'O, maar we gaan toch ook samen?' antwoordt opa.

'Ik bedoel: met z'n tweeën samen.'

'We zijn met z'n tweeën plus vier rummikub-vrienden.'

Koen glimlacht. Tegen zoveel logica kan hij niet op. Maar als hij dit van tevoren had geweten, was hij misschien liever thuisgebleven, met zijn nieuwe *Rechercheur Billy Barendsen*-boek.

'Allemaal, dit is Koen, mijn kleinzoon,' roept opa door het busje.

'Hallo Koen! Ik ben Willem,' zegt een oude man met een baard. 'Mijn zoon is **oppasser** in de dierentuín, vandaar dit uitstapje.'

'O, wauw,' roept Koen. Dan wijst hij op de chauffeur en fluistert: 'Opa, kun je nog wel goed rijden als je honderd bent?'

'Frederik is tachtig,' zegt opa. 'Hij was vroeger buschauffeur.'

'Frederik krijgt af en toe een hartaanval,' vertelt Willem. 'Maar verder is hij kernegezond, wees niet bang. Haha, grapje!'

'Willem is grapjeskampioen,' zegt een vrouw. 'Ik ben Donna en dat is Louise. Zeg maar "je", anders voelen we ons zo oud.'

Ze lopen van de giraffen via de olifanten naar de hyena's. Willem slaat zijn arm om Koens schouder. 'Hoe vind je dat, jongen, met zo'n club bejaarden op stap?' Koen wil antwoorden: 'Minder erg dan ik dacht.' Maar Louise roept: 'Geen **bejaarden** zeggen, wij zijn **senioren**. Bejaard klinkt alsof je geen interessant werk meer hebt.' Frederik bemoeit zich ermee: 'Je bent al tien jaar met pensioen!' 'Ja, maar ik werk nog elke dag. Ziektes gaan niet met pensioen.' Koен snapt niet wat ze bedoelt, maar hij laat het zitten. Er is een hoop boeiends te zien, interessanter dan ziektes. 'Zullen we hier lunchen?' vraagt Donna als ze langs een picknicktafel komen. 'O nee,' zegt opa. 'Vergeten. De tas met de lunch ligt nog thuis.' Hij wordt steeds vergeetachtiger de laatste tijd. Gelukkig hoeven Koен en opa geen honger te lijden, want de groep heeft meer dan genoeg eten meegenomen. Ze krijgen krentenbollen toegestopt, croissantjes en opgerolde pannenkoeken. Donna heeft een tas vol fruit mee: appels, bananen, sinaasappels, twee bakken frambozen. 'Daar blijft een mens slank bij,' zegt ze. Koен kijkt naar haar. Ze is best dik voor iemand die slank blijft.

Apen zijn geen leeuwen

Bij de apenafdeling heeft Willem met zijn zoon afgesproken. De zoon is best oud voor een zoon, en hij heet Maarten.

‘Mag ik meehelpen met de **leeuwen** voeren?’ vraagt Koen.

Maarten lacht. ‘Nee. Maar als je doodshoofdaapjes ook goed genoeg vindt: dat mag wel. Kom.’

Apen zijn geen leeuwen, maar toch leuk. Koen loopt achter Maarten aan, opa en de anderen volgen.

‘We gaan naar het nachtverblijf,’ zegt Maarten. ‘Dan ziet niemand ons. Anders breekt de pleuris uit. Echt, dan wil iedereen meehelpen.’

‘Omdat die beesten er zo schattig uitzien natuurlijk,’ zegt Donna. Ze spreekt het woord uit alsof ze het over de maaginhoud van haar kat heeft. Blijkbaar houdt ze niet van schattig.

‘De pleuris, dat is een ziekte,’ zegt Louise. ‘Pleuritus eigenlijk, borstvliesontsteking, heel pijnlijk.’

Als ze bij het hok staan, vraagt Maarten: ‘Weten jullie wie het beroemdste **doodshoofdaapje** ter wereld is?’

Iedereen schudt het hoofd.

Willem lacht alsof er een vulkaan uitbarst. 'Als niemand het weet, is hij dus ook niet beroemd,' roept hij.

'Het aapje van Pippi Langkous,' zegt Maarten. 'Helaas zijn er veel meneer Nilsson-aapjes doodgegaan tijdens de opnames van de televisieserie. Ze zijn niet geschikt voor dat soort fratsen en bezwijken onder de hitte van de lampen op de filmset.'

'Wat zielig,' zegt Frederik.

'Ach wat, het zijn maar beesten,' zegt Louise. 'Ik heb er ook heel wat moeten ver... eh ... laat maar.'

Koen ziet dat ze een blik op hem werpt. O, hij is zeker te jong voor akelige verhalen. Pff, heus niet. Hij wil ze alleen liever niet horen. Dat is dan wel weer waar.

Ze gaan het hok in.

'Vandaag staat op het menu ... **insecten!**' roept Maarten. 'En **fruit**. En zaden.' Hij geeft een zak vol zaadjes aan Koen. 'Hier, strooi maar rond.' Maarten praat verder, maar Koen luistert niet meer. De aapjes zijn veel interessanter. Eentje komt vlak bij hem zitten eten. Wat een ongelooflijk leuke dieren! Kon hij er maar eentje meenemen. Dat is nog eens wat anders dan een hond of kat.

Motief is alles

Koen zit in de luie leesstoel met een nieuw boek uit de *Rechercheur Billy Barendsen*-serie. Billy heeft bijna uitgevogeld wie Elizabeth Nelson steeds probeert te vermoorden, als de bel gaat.

Koens moeder roept: 'Koen, er is iemand voor jou.'

Verbaasd staat hij op. Het is zondagochtend, hij verwacht niemand.

Met het boek nog in zijn hand loopt hij naar de voordeur. Het is Maarten.

Wat doet die hier?

'Er is een aap **verdwenen**,' zegt Maarten. 'Gisteren, toen jullie er waren.'

'Hè? Hoe kan dat?' vraagt Koen.

'Dat is dus precies wat ik me afvraag.' Maarten spreekt de woorden langzaam uit en knijpt zijn ogen tot spleetjes.

Zou hij hem, Koen, **verdenken**? Nee toch? Blijkbaar wel.

'Ik zou dus graag even op je kamer kijken,' gaat hij verder.

'Goed.' Koen trekt de deur verder open. 'Maar ik ben de dader niet, hoor.'

'O nee? Wie dan wel?' Maarten loopt de trap op, achter Koen aan. 'Toch niet een van de bejaarden? Oude mensen stelen niet.'

Koen schudt zijn hoofd en maakt een afkeurend geluid met zijn tong. Wat een vooroordeel! Typisch. Alsof oude mensen altijd aardig en eerlijk zijn. 'Ik had niet eens een tas bij me,' zegt hij. 'Waar heb ik het aapje dan verstopt, volgens jou?'

Maarten staat in Koens slaapkamer. Hij kijkt rond, zoekt in de kast, speurt onder het bed. Maar hij vindt alleen een vies zakdoekje. Met een zucht laat hij zich op het bed zakken. 'Wat nu? Dat aapje moet terug, en snel. Apen zijn wilde dieren, totaal niet geschikt als huisdier. Ik ben bang dat hij het niet overleeft.'

'O, echt? Hm ... Misschien kan ik helpen.'

'Jij? Hoe dan?'

'Ik ga de zaak **onderzoeken**, volgens de Billy Barendsen-methode.'

Koen laat het boek zien, dat hij nog steeds in zijn hand heeft.

Vreemd genoeg lijkt Maarten niet gerustgesteld.

'**Motief** is alles, dat is Billy's lijfspreuk,' legt Koen uit.

'Motief is alles?' Maarten kijkt Koen niet-begrijpend aan.

Koen knikt. 'Motief, de reden dat iemand een misdaad pleegt. Ik zorg dat het aapje terugkomt, let maar op.'

Recherche-taal

Koen loopt naar opa en oma's huis. Niet dat **opa** een verdachte is, natuurlijk niet. Opa had geen gelegenheid, zoals dat heet in recherche-taal. Net als Koen had hij geen tas bij zich. Maar belangrijker: opa heeft geen motief. En motief is nu eenmaal alles. Maar opa kan wel helpen met het onderzoek, want hij kent alle mensen die wél verdacht zijn.

Even later zit Koen bij opa op de bank. Opa zet warme chocolademelk en pindarotsjes neer. Hij is dol op alles waar cacao in zit. Koen ook, dat heeft hij vast van opa geërfd.

'Ik ben bezig met een zaak,' zegt Koen, terwijl hij een pindarotsje in zijn mond stopt. 'De mysterieuze **verdwijning** van het doodshoofdaapje. Er zijn vier verdachten: Frederik, Louise, Willem en Donna. Ze hadden alle vier een rugzak of een shopper bij zich, met genoeg ruimte voor zo'n aapje.'

Opa kijkt verbaasd. 'Waarom zouden zij een aap meenemen?'

'Dat is dus mijn vraag aan jóú. Wie heeft er een motief?'

Opa kijkt peinzend naar de kop chocolademelk in zijn hand. 'Hm ... Frederik misschien.'

‘Waarom?’

‘Hij klaagt vaak dat zijn kleinkinderen bijna nooit langskomen. Met zo’n aapje in huis komen ze vast elke dag, denk je niet?’

Koen knikt en maakt een **notitie** in zijn opschrijfboekje. Hij wil al opstaan, maar opa gaat verder: ‘Of Donna. Die schrijft kinderboeken, maar dat lukt haar niet meer. Geen inspiratie, zegt ze. Zo’n aapje geeft natuurlijk een hoop nieuwe ideeën.’

Koen schrijft het op.

‘En dan Willem. Die houdt van alles wat lollig is.’

‘Aha.’ Koen slaat een pagina om en schrijft het op.

‘En hij zei laatst dat er steeds minder te lachen valt, nu hij oud is en allerlei kwalen krijgt.’

Tjonge, Koen had gedacht dat er maar één persoon een motief zou hebben. Deze zaak is **moeilijker** dan hij dacht.

‘En Louise is medisch onderzoeker,’ gaat opa verder. ‘Ze is bezig een haargroeimiddel uit te vinden. Ze wil het testen, maar dat mag niet op mensen. In het laboratorium deed ze dat vroeger op dieren. Misschien wil ze de aap daarvoor gebruiken?’

Opa is nog maar nauwelijks uitgesproken of Koen staat al buiten.

Een doodshoofdaapje verdwijnt uit de dierentuin. Het misdrijf vindt plaats terwijl Koen in het apenverblijf is, samen met opa en een groep oude mensen. Als een heuse detective gaat Koen op onderzoek uit. Wie heeft er een reden om een aap te stelen? Hij niet en opa ook niet. Maar verder ... iedereen! Dat wordt lastig. Koen geeft niet op. Het aapje moet veilig terugkomen, en snel!

Dit is een kijkverhaal, een verhaal met extra veel illustraties van Esther Leeuwrik. Lees, kijk en geniet!

Sluit aan bij leesmethode

estafette

NUR 283

ISBN 978-90-487-3366-8

kijkverhaal

detective

zwijsen.nl

Zwijsen, dé leesspecialist sinds 1846

